

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καταραμένη! να είσαι!... Νύχθη την ζωάρα μου!... Καταραμένη!... Καταραμένη!... Φώναξε ο Λαμπιρής στη Ρόζα.

— Αποκρούοντας τα σπλάχνα, τα τρομαρά αυτά λόγια, η Ρόζα σφάσισε στο χροιά, γλίστρωντας σπαρακτικά.

— Θυμό!... Φωνιά!... Καζούρη!... πορνοποιήσε ο Λούλης συγκαμμένος.

— Απολάττει πατέρα!... φημίσει ο 'Αλκης.
'Ο Ακαμπίρης έβριζε κατόπι μια τελεντάια άγρια ματιιά σ' άδους κ' άρχιος ν' απομακρύνεται, αργά—αργά στην άσχη, γρήγορα και βίσιτικά ύστερα.

— Τι είχε σφάσει πάλι; Να ζήτηση την επίμβασι των άσχών; Μα ο Λούλης δεν ήταν άπ' τους άνθρακους που τα χάνουν εύκολα. Μόλις είδε το Λαμπιρή να χάνεται πίσω άπ' το φρονόιο, γρήγορα και είσι στο Λούλη.

— Και τώρα άς μη χάνομε καρδιά. Έμπαρός γιά το πλοίο!...

— Έσφιξε συγχρόνως κ' έδωσε το χέρι του στη Ρόζα να σηκωθεί.

— Η Ρόζα έκλωγε σαν μικρό παιδί.

— Παιζιστέ, δεσποινίς, τής είλε ο Λούλης. 'Ο,τι έβανε, έβανε καλά. Καμώς τώρα να φύγομε. Μην χλάιτε, δεσποινίς. 'Ο πατέρας σας πού σας καταράστηκε σήμερα, θα σας δωση αύριο την ενσή του. 'Ετσι είναι όλοι οι πατέρες. Σηκωθήτε!... Δεν πρέπει να χάνομε καρδιά!...

— Θα φύγομε; ρώτησε η Ρόζα.

— Κ' άμείσις μάλιστα, δεσποινίς.

— Κ' ο 'Αντρέας;

— 'Ισως μάς περιμένει στην παραλία.

— Η Ρόζα ήταν έξασθετικά άνησυχός. Τι είχε γίνει ο 'Ανδρέας; Είχε πάθει άλλο νόσημα και τους περιμένει στην άκτή; Κ' αν τού είχε συμβεί τίποτε το δυσάρεστο.

— Να, να, άς φύγομε, είλε στο Λούλη, μη μπροβάντας να συγκαταστή την άγνοια της. 'Ας φύγομε άμείσις, σάς παρακαλώ.

— Αυτό ήθελε κ' ο Λούλης. Άρρισε τόν 'Αλχη να προηγηθή και τόν άκολούθησε κατόπι, μαζί με τη Ρόζα, κρατώντας την άπ' το χέρι και βοηθώντας την να περπατά.

— Η ποταπάτη νέα έκλωγε σ' όλο αυτό το διάστημα. Πόσα δεν είχε ύποψήσει γιά την άγάτη της!...

— Όταν πληρώσαν στην άκτή, είδαν εκεί μια βάρκα να τους περιμένει. 'Εο πλοίο βρισκόταν λίγο άνοιχτά; μ' άπλωμένα τα δανά του, έτοιμο γιά ταξείδι!...

— Η Ρόζα ζήτησε άμείσις γρήγο της.

— 'Ο 'Ανδρέας δεν φρανόταν ποτένα.

— 'Ο Λούλης κατάλαβε την άνησυχία της και τής είλε:

— 'Ισως να βρισκεται κωλά; στο πλοίο, Μην άνησυχίτε άδικα.

— Κι αν δεν είναι στο πλοίο; ρώτησε η Ρόζα.

— Αν δεν ήταν αλληθια στο πλοίο; Τότε τι έφερε να γίνει; 'Η σέφι με αυτή άρχισε ν' άνησυχί τώρα και τού Λούλη.

— 'Υποθέτω, δεσποινίς, είλε στη Ρόζα, πως ο 'Αντρέας ανέθηκε στο πλοίο πριν άπό μάς. Κ' αν όμως δεν συνέθη αυτό, αν καθιστέ-ρης κάπου, θα τόν περιμένουμε!...

— Τα λόγια αυτά δεν ήταν ικανά να ησυχάσουν την Ρόζα. 'Ωστόσο άκολούθησε τούς φίλους τού άγαπημένου της ως ποβάρσαν στη βάρκα.

— Ένας μεσόκοπος ναυτικός βρισκόταν μέσα σ' αυτή. Μόλις είδε τούς νέους, άναστήναξε μ' άνακούρησι και είλε:

— Δόξα σοι ο Θεός!... 'Ηθάτε άπεί τέλους!

— Σας περμένω εδώ άπ' τα μεσάνυχτα, πάνω—κάτω.

— 'Ο Λούλης κούνησε το κεφάλι του, χωρίς ν' άπαντήση.

— Δεν ήθετε κανέναν πριν άπό μάς; ρώτησε τώρα η Ρόζα, μη μπροβάντας να συγκαταστή την άνοχημονία της.

— 'Όχι, δεσποινίς, άπάντησε ο βαρκάρης.

— Κανένας;

— 'Όχι, κανέναν άπολύτως.

— Κ' είσαστε, είσατε, εδώ άπ' τα μεσάνυχτα;

— Πάνο—κάτω!...

— Η Ρόζα κούταξε τρομαγμένη τούς συντρόφους της. Κ' αυτός ο Λούλης τής χαμένα τώρα.

— Τι είχε γίνει ο Γαλάξης;

— Κ' οι πυροβολισμοί που άκούσαν;... Μήπως!...

— Μα δεν έδειξε την άνησυχία του. Δεν άφησε να φανούν οι φόβοι του. 'Ας ασφάλιζαν πτότα τη Ρόζα, γιά την όποια έβανε όλη αυτή η έκπαρτασία, κ' έπειτα θάβλεπαν τι θάβαναν.

— 'Ας άνεθύσει στο πλοίο, είλε. Κ' αν δεν φανή στο μεταξύ αυτό ο 'Αντρέας, θα ξαναβρούμε έξω να τόν άναζητήσομε και να τόν βρούμε.

— Αυτό είναι τού λογικότερο, είλε κ' ο 'Αλκης.

— Η Ρόζα δεν έφερε αντίρρηση.

— Κατάλαβαινε, ότι μένοντας έξω, διατρέφει χίλιος κινδύνους, χωρίς να μπορεί να κινή τίποτε γιά τόν άγαπημένο της.

— Στηρίχτηκε λοιπόν στο χέρι τού Λούλη και πήδησε στη βάρκα. 'Ο Λούλης κ' ο 'Αλκης την άκολούθησαν. Τώρα πάλι ήταν άσφαλεις, μακριά άπ' τους έχθρους τους, μακριά άπ' τούς δικαστάς τους. Τους έπροστάτανε η πλατιά, γαλανή θάλασσα!...

— Όταν φτάσαν στο πλοίο, βρήκαν τόν καπετάνιο τρομαρά άνησυχό. Είχε άκούσει τούς πυροβολισμούς κ' είχε γίνει άνω—κάτω, μη ξέροντας τι συμβαίνει.

— 'Ο 'Αλκης τού διηγήθηκε με λίγα λόγια τις περιπέτειές τους και τού ζήτησε τη γνώμη του γιά τού ζήτημα της έξωαρισέως τού Γαλάξη.

— 'Ο καπετάνιος σκέφτηκε λίγο και είλε:

— Φρονιά, δεν μπορούμε να φύγομε πριν πάρομε και τού φίλο σας. Θα βγάλω έξω και τα παιδιά τού καρβιού να φράξουν να τόν βρούμε. Μια και μαζα στο χωρό, θα χωρέθω!...

— Η Ρόζα τούσφιξε με συγκαμισμό το χέρι.

— Εύχαριστώ!... εύχαριστώ!... φημίσει.

— Δεν έπρεπε να χάνουν καρδιά.

— 'Ο καπετάνιος συμβούλεψε τού Λούλη να μείνη τού καρβάι. 'Αν έβγανε αυτός έξω, μπορούσαν να τόν πιάσουν. Θάβγανε ο 'Αλκης πούταν ντόπιος και δυό ναύτες. Αίττοι ήταν άρκετο κ' ικανοί να φράξουν και να βρούν τόν Γαλάξη.

— Στο μεταξύ αυτό, τού πλοίο θ' άλλαζε θέσι. 'Ε' άγκαυποβολισμοί πού μακριά, γιά κάθε άνδεχόμενο, και θά περιμένε τις ενεργίες τού 'Αλχη και τόν ναυτόν ως τού μεσημέρι. 'Αν έβλεπαν όμως να βγαίνει άπ' τού λιμάνι άλλο πλοίο γιά να τούς κινήγησι,

θάκούσαν πανιά και θα φεύγανε!...

— 'Οι αυτά έβγαν την καρδιά της Ρόζας να σφιγγεται. 'Η σιμφορής κ' οι κατατορημοί της δεν είχαν τελειώσι. Σκέφτοταν πάνω στην άπελπισία της, να πείση στη θάλασσα και να πηγή! Μοναχά η έλπίδα πως ο 'Ανδρέας δεν είχε πάθει τίποτε και θά γυρίζε άπ' όρα σ' όρα, την έκανε να ίστανη!...

— 'Ο 'Αλκης με τούς ναύτες κατέβηκαν γρήγορα—γρήγορα στη βάρκα και τράβηξαν γιά την άκτή. 'Ο Λούλης βρημάττει νευρικά στο κατάρτομα, κινώνοντας ένα τοιγάρο πάνω στ' άλλο!...

— 'Ο καπετάνιος παραστέκε στην έτοιμομασία πού γινότανε γιά να ξεμακρύνουν άπ' τού μέρος αυτό!...

— Άφανισμένη άπ' τού τρέξιμο και την άπνία, η Ρόζα κατέθηκε στην καμπίνα πού τής είχαν τομύσει, γονάτισε κ' άρχισε να προσεύχεται:

— Θεέ μου, πάρε να με κατατρέχεις!... Λήθησε με, Κύριε!... Συγχώρησε μου τού μόνο κοίμα τής ζωής μου, την άγάτη!... Σπλαχνίσου με κ' έλεέσθε με, Θεέ μου!...

— Όταν πλησίσει ο Λαμπιρής στο μέρος πού τόν περιμέναν οι άνθρωποι του, τούς βρήκε ν' ασπράφρον άπό χωρά κ' ικανοποίησι.

— Έλάτε!... Έλάτε γρήγορα! τού φώναζαν. Τόν πιάσαμε!

— 'Ο Ακαμπίρης παραξενεύτηκε. Και μ' όλη την άβίστασιχη στενοχώρια, πού τού πείζε τού στήθος, μ' όλο τού θυμό ποίθαρε μέσα του, έτρεξε κοντά τους και ρώτησε:

('Ακολουθεί)

“Αρχις ν' απομακρύνεται αργά—αργά στην άσχη, γρήγορα και βίσιτικά ύστερα!...”

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ ΜΗΟΥΚΕΤΟ.
«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
‘Η παθητική και δραματική ιστορία δύο κοριτσιών, δύο ‘Αδελφών αδελφών, πού άγάπησαν απάφωρα τόν ίδιο νέο.